

The background is a light teal color with a stylized illustration of a mountain range and a winding path. Several green pine trees are scattered throughout the scene. In the bottom left corner, there is a detailed illustration of a person's back, wearing a large orange hat, a green rolled-up mat or blanket, and a red backpack with black straps and buckles.

Štěstí pro začátečníky

Roman

KATHERINE
CENTER

Štěstí pro začátečníky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Center
Štěstí pro začátečníky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Štěstí pro začátečníky

KATHERINE
CENTER

Štěstí pro začátečníky

KATHERINE
CENTER

2019

*Pro mého manžela Gordona
ke dvacátému výročí společného života.
Díky za všechnu Tvou lásku.*

Kapitola 1

Jestli se mi chcete pomstít, tak mě uvrhněte doprostřed mejdanu, kde nikoho neznám. A pokud si přejete, abych vážně prošla peklem, postarejte se, aby tam byli samí přiopilí vysokoškolští studenti. A ujistěte se, že se mě každý druhý pokusí polít tím, čím se zrovna nalévá. Ale předem mi o mejdanu nic neříkejte, abych si to do téhle vybrané společnosti přihasila ve vytahanych teplákách a nemožných culících. A když už v tom budete, vrazte mi do ruky žvýkačkově růžovou přepravku na kočky a dovnitř strčte našťvaného trpasličího jezevčíka.

Ne, nedělejte to! Protože jinak byste se proměnili v mého bratra Duncana a věřte mi, že to byste opravdu nechtěli.

Tentokrát mi provedl tohle: Slíbil, že se postará o mého psa Píďalu, zatímco si na tři týdny vyjedu z města. Připomněla jsem mu, že Píďala tak trochu kouše a nemá ráda lidi. Ani psy, když už jsme u toho. Ona vlastně nemusí všechny živé bytosti jako celek. Navzdory tomu Duncan přísahal, že se o ni postará, a to s takovou upřímností, že jsem mu zase nalítla. A to ho znám celý život. Tvrdil, že bude po dobu mojí nepřítomnosti Píďale zcela oddaný a zajistí jí potřebný komfort, až budu pryč. Dokonce si mě dobíral, že zapálí svíčku s vůní masa, aby se u něho cítila jako doma.

Dohodli jsme se, že mu Píďalu předám den před odjezdem, ale než se tak stalo, Duncan na naši dohodu dočista zapomněl. Jako by nikdy neexistovala. Místo toho se spolu s Jakem, svým spolubydlícím, rozhodl pohostit „hrstku dobrých přátel“. Jake obsluhoval bar a v rámci tohoto snažení vynalezl drink zvaný „Lambada“, jehož zá-

klad tvořila domácí pálenka a o němž rozhlašoval, že si k němu stačí přičichnout a hned tě porazí.

A tak se stalo, že se v bytě o velikosti ledničky mačkala stovka lidí, včetně mě.

Počínání mého bratra není to nejhorší. Nejhorší je, že já mu ustavičně skáču na špek a teď kvůli tomu musí trpět i můj emocionálně těžce zkoušený pes.

Duncan pochopitelně nebyl nikde k nalezení, což je v těchto situacích zcela normální.

Prodrala jsem se do jeho pokoje. Byl prázdný. Tedy ne tak docela. Na podlaze se povalovaly upatlané krabičky od čínského jídla a na stěnách visely plakáty holek v bikinách. Bylo tam zkrátka ledacos – jenom ne Duncan. V rohu stálo křeslo zachráněné z kontejneru tak pokryté špinavým prádlem, až bylo vyšší než já. Na hřebíku už šest měsíců vězel chumel vánočních světylek a divoce poblikával jako ty příšernosti ve Vegas.

Proklíčovala jsem k neustlané posteli a postavila na ni přepravku s jezevčicí. Naklonila jsem ji, abych se na Píďalu podívala. Cenila na mě zuby a uši měla svěšené. Právem si připadala zrazená.

„Tady bydlet nechceš, že ne?“ zeptala jsem se jí.

K mému úžasu mi kdosi odpověděl. „Mně to nevádí.“

Byl to Jake. Spolubydlící, barman a od desáté třídy Duncanův nejlepší kamarád. Chvíli mi trvalo, než jsem ho zaregistrovala – a nejenom proto, že stál v rohu a trochu stranou z dohledu. Vypadal jinak – radikálně jinak – než když jsem ho viděla naposled. Kdy to bylo? Neměla jsem ponětí. Dost dlouho, aby stačil řádně vyrůst, vyplnit se na těch správných místech, jako jsou paže a ramena, a porýdit si moderní ježatý sestřih. Samozřejmě jsem ho poznala, ale vůbec se nepodobal klukovi, na kterého jsem si při vzácných příležitostech vzpomněla. Nemohla jsem si pomoci a musela se ujistit: „Jakeu, jsi to ty?“

Podal mi ruku. „Zdravím, Helen.“

„Ty se tam schováváš?“

„Neschovávám se,“ oponoval mi a zamračil se. „Byl jsem v koutě.“

„V koutě?“

„Jo,“ přikývl a mávl rukou za sebe. „Zrušili jsme vestavěnou skříň a udělali si z ní svůj koutek. Paříme v něm videohry, pouštíme si muziku. Já si tam většinou čtu.“

„Ty a Duncan jste si postavili čtecí koutek?“

„Je supřej. Připadáš si tam jako na vesmírné lodi. Chceš se kouknout?“

Nevěřičně jsem se na něho podívala. Tohle dítě jsem neměla nikdy v lásce. Všechno, co mi na Duncanovi vadilo, Jakeova přítomnost ještě zhoršovala. Jakmile se ti dva seznámili, bratr si plnil povinnosti napůl, zato na lumpárny vynakládal dvojnásobné úsilí. Doufala jsem, že až půjdou na vysokou, ztratí se jeden druhému z očí. Ale místo toho se z nich stali spolubydlíci. Na čtyři roky. Teď v létě školu končí, i když v případě Duncana ne tak docela – a pořád žijí jako idioti.

Jak je vidět, Duncan ani nemá čas dodělat státnice, ale na stavbu vesmírné lodi si ho udělá. Ne, tohle vidět nechci. Ani náhodou.

Jake na mě civí stejně jako vždycky, když se ocitneme v jedné místnosti – s mírně pootevřenou pusou, jako by zíral na zjevení.

Musela jsem něco říct. „Koukám, že sis ustříhl culík.“

Přikývl. „Jo. Prostě jsem vzal velký nůžky a ušmíkl ho. Duncan si ho schoval do hrnku na kafe, co stojí nahoře na polici. Prej je to naše domácí zvíře.“

Rozhostilo se ticho. Jake pořád pokyvoval hlavou.

„Kvůli státnicím?“ zeptala jsem se nakonec.

„Ne, ne.“ Pro změnu hlavou vrtěl. „Stalo se to hned v prváku.“

To mě zaujalo. „Ty nosíš od prváku krátké vlasy? Copak jsem tě od té doby neviděla?“

„Ale jo. Párkrát.“

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsme se my dva naposledy setkali. Rozhodně jsem si nikdy nevšimla, že si ustříhl ty hnusné cancoury a nosí ježatý sportovní účes. Možná je to tím, že si o někom vytvoříte určitou představu, a ta ve vás přetrvává. Takového ho vidíte, když se na něho podíváte – bez ohledu na okolnosti.

„Mohlo by to být těmi brýlemi, žes mě hned nepoznala,“ navrhl.

Pochybovačně jsem nakrčila čelo.

„Novými brýlemi,“ upřesnil a poklepal na ně. „Nikdy dřív jsem je nenosil. Až letos.“

„Aha,“ přikývla jsem. „Správně.“ Začalo mi být jasné – stejně jako jemu – že jsem se na něho nikdy pořádně nepodívala. Klidně mohl tvrdit, že vždycky nosil přes oko pirátskou pásku, a já bych se s ním nehádala.

„Líbí se mi,“ prohodila jsem.

„Jsou jak z doby prezidenta Nixona,“ zakřenil se. „Duncan mi začal říkat Apollo Třináct.“

A je to tady. Nový účes, hipsterské brýle a záhadný výskyt všech druhů svalů. Trojka je koneckonců magické číslo. „Fajn,“ konstatovala jsem. „Vypadáš tisíckrát líp.“

„Díky.“

Další pauza.

„Hledáš Duncana?“

„Ano!“ Vzpamatovala jsem se a znovu mě popadl spravedlivý vztek. „Slíbil, že se mi postará o psa.“

„Je tam uvnitř?“ Nakoukl do přepravky a Pídala zavrčela.

Hudba za dveřmi ložnice zesílila. „Byli jsme domluvení, že mu ji dneska předám,“ postěžovala jsem si. „Tuhle party jsem vážně nečekala.“

Jake omluvně nakrčil nos. „Asi na to zapomněl.“

„Jasně že na to zapomněl,“ naježila jsem se. „Tohle je typický Duncan. Proto odcházím. Ale napřed mu chci upřímně poděkovat, že mě podrazil. Zase.“

Jake přikývl, jako by to chápal. „On je strašně vstřícný a velkorysý – tedy teoreticky. V praxi už to většinou skřípe.“

Vrtěla jsem hlavou nad vlastní stupiditou. „Nikdy jsem s tím neměla souhlasit.“

„To je těžké,“ povzdechl si. „Když Duncan něco slibuje, myslí to opravdu vážně. Člověk se jenom musí naučit říkat ne. Já jsem si to nechal vytetovat: DUNCANOVI ZÁSADNĚ ŘÍKEJ NE.“

Naklonila jsem hlavu. „Opravdu?“

Usmál se na mě. „Ne, kdepak. Kecám.“

Povzdechla jsem si.

„Ale ty tvoje culíčky jsou fakt bezva,“ dodal.

V tu chvíli se Pídala rozštěkala. Hlasitě a nepřetržitě. „Tušíš, kde brácha vězí?“

Přikývl. „V mém pokoji. Proto jsem tady.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Copak se ani jeden z vás neúčastní *vlastního* mejdanu?“

„Ehmm.“ Jake obrátil oči ke stropu a zamyslel se. „Nooo... Já mám rozečtenou tuhle suprovou knížku, takže jsem si dal přestávku od barmanování, a uvidíme, co bude dál. Ale jsem si skoro stoprocentně jistý, že Duncan boduje.“

Položila jsem si ruku na oči. „Prosím tě, řekni mi, že zase kecáš.“

„Ne,“ ucedil provinile. „Jsem v sexilu.“

Svěsila jsem ruku a podívala jsem se na něho.

„To se říká, když tě někdo vyžene z tvého pokoje, aby si to tam s někým rozdal,“ vysvětloval.

„Vím, co je to sexil,“ odpověděla jsem. „Tenhle výraz se na vysoké používal už za mě.“

Jake souhlasně přikyvoval.

„Proč je u tebe?“ nechápala jsem.

Rozhodil rukama kolem sebe, jako by to přece bylo jasné. „Copak si sem může přivést holku?“

Zamžourala jsem na polonahé krásky na plakátech. „U tebe je to lepší?“

Pokrčil rameny. „Mám nižší úroveň špíny.“

Znovu jsem si povzdechla. Na světě bylo málo věcí, které mohl můj bratr v tu chvíli dělat, aniž by hrozilo, že mu je ochotně a s nadšením překazím, ale „bodování“ mezi ně bohužel patřilo. „Mohl bys mu ode mě předat vzkaz?“

„Určitě,“ přisvědčil. „Cokoliv.“

„Vyříd mu, že je sketa a může mi políbit prdel!“

Jake přikývl a uložil si moje slova do paměti. „Chápu.“

„Hlavně na to nezapomeň!“ Sklonila jsem se pro přepravku.

Položil si ruku na srdce. „Na to se zapomenout nedá. Zejména na tu část o tvém zadečku.“

Copak se mnou *flirtuje*? Vždyť je o deset let mladší! Za tuhle nevychovanost by si zasloužil zpražit. Ale protože se zbavil toho svého umaštěného ohůnku, rozhodla jsem se být velkorysá.

Už jsem stála ve dveřích, když pronesl něco, co mě zarazilo. „Jo, a mimochodem, díky za svezení.“

Otočila jsem se k němu s rukou na klíce. „Za jaké svezení?“

Na moment se zatvářil překvapeně. „No přece zítra.“

„Promiň,“ ohradila jsem se, „ale zítra odjíždím z města, takže tě nikam odvézt nemůžu.“ Ne že bych mu za jiných okolností dělala taxikářku. Copak jsem ho někdy někam vozila? Co si o sobě myslí?

„Já vím,“ odpověděl. „Odjíždíš do Wyomingu na vysokohorskou túru. Na kurz přežití.“

„Přesně tak.“ Udivilo mě, že mu Duncan prozradil tolik podrobností – a navíc správně.

„Taky zítra odjíždím do Wyomingu. Na túru...“

V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal. Předem jsem věděla, jak tahle věta skončí.

„...a na stejný kurz přežití.“

Postavila jsem Píďalu na zem. „Prosím? Cože?“

„Jedeme na stejné místo,“ upřesnil, jako by to dávalo dokonalý smysl. „Duncan povídal, že ti nevádí vzít mě s sebou.“

Ničemu jsem nerozuměla. Co by tenhle chlapecek pohledával na stejném kurzu, kam mám namířeno já? Jak to mohl vesmír připustit? Tohle je přece můj projekt, něco, co dělám sama pro sebe. Přihlásila jsem se na kurz přežití té nejvyšší obtížnosti. Bude to vážně mazec. Lidi tam zhusta trpí a sem tam se ocitají v ohrožení života. Tahle akce pro mě hodně znamená. Má to být cesta duchovní očisty. Je to pomyslná tlustá čára za nejhorsím rokem – anebo šesti – mého života. Odrazový můstek. Přece mi to nebude kazit Duncanův praštěný kamarád! Není vítán.

„Ale tohle je moje osobní záležitost a týká se jenom mě,“ prohlásila jsem věcným, ale vlídným tónem, který úžasně zabírá na moje prvnáky.

„Kurz je pro dvanáct osob plus instruktora, takže tam sama nebudeš.“

Aha, není prvnák. „Vím, že tam nebudu *sama*. Ale chci se tam vydat na *vlastní pěst*.“

„Na vlastní pěst s jedenácti dalšími lidmi,“ upřesnil. „A se mnou.“

Tohle je na palici! „Jak je možné, že sis vybral tentýž cíl?“

„Technicky vzato jedeš *ty* na *můj* výlet,“ opravil mě. „Duncan se o tom kurzu dozvěděl ode mě.“

Duncan. Všechno je to jeho vina. Zase. Jako obvykle. „Ale o tobě se nikdy nezmínil,“ bránila jsem se.

„Nejspíš proto, že v době, kdy ses přihlásila, jsem byl přesvědčený, že nikam jet nemůžu. Ale teď už můžu.“ Pokrčil rameny. Tvářil se potěšeně.

Tohle nebylo v plánu. Scénář, který jsem si během uplynulých šesti měsíců vysnila, spočíval v tom, že odjedu do Wyomingu a vydám se na nebezpečné dobrodružství s partou cizích lidí, což v konečném důsledku změní celý můj život i celou moji osobnost. Chtěla jsem *sama* vyrazit do světa, podmanit si ho a vrátit se domů bojovnější a protřelejší. Ten plán se týkal jenom mě a rozhodně jsem nestála o společnost lidí, jako je Jake.

Zatvářila jsem se omluvně. „Moc mě to mrzí,“ prohlásila jsem, jako by nebylo co řešit, „ale cestou se zastavím u babičky.“

„U babi Džidži? Ta mě zbožňuje!“

„Nezbožňuje,“ oponovala jsem. Babička Džidži miluje jenom mě. A Duncana. Občas.

„Zbožňuje. Přísahám! Klidně jí zavolej.“

„Nebudu nikam volat. Mám spoustu práce. A na zpáteční cestě se zastavím u starých přátel, kteří mě pozvali na micvu.“

Přikývl. „Na micvu syna tvé středoškolské lásky a nejlepší kámošky z vysoké. Je to tak? Co bys tam dělala?“

Zalapala jsem po dechu. Tohle dítě se nějak nepříjemně vyzná v mém životě. „Jedu tam, protože jsme teď kámošky na Facebooku. Pozvali mě, a já nepovažuji za správné pěstovat v sobě staré křivdy.“

„Ty máš přátele na Facebooku?“

„Jo. Akorát že nikdy na Facebook nechodím.“ Zamrkala jsem. „Jak tohle všechno vůbec víš?“

„Řekl mi to Duncan.“ Pokrčil rameny. „To je v pohodě. Zpáteční cestu nepotřebuju. Stačí mi, když mě vezmeš jenom tam.“

„Ty se nevracíš?“ podivila jsem se.

„*Nakonec* se vrátím,“ připustil, „ale napřed pojedu do Baja. Čtyři dny po skončení kurzu. Odlétám z Denveru.“ Odmlčel se. Nejspíš očekával, že se zeptám, co tam bude dělat.

Nezeptala jsem se.

Pokračoval: „Zadařilo se mi a získal jsem místo vědeckého asistenta. Budu zkoumat velryby.“

Zírala jsem na něho.

„Poplujeme ve člunech na místo, kde se rozmnožují, a budeme studovat, jak reagují na člověka.“

Podlehla jsem zvědavosti. „Proč?“

„Protože je to fascinující.“

„Vážně?“

„Vážně! Velryby připlouvají ke člunům – dobrovolně. Lidi si je hladí.“

„Proč?“

Zamračil se, jako by nechápal, jak se můžu na něco takového ptát. Jako bych to měla vědět. Což je pravda, věděla jsem to. *Proč byste hladili velrybu? Protože chcete.*

„Bývá to silný zážitek,“ odpověděl. „Lidi pláčou. Mění je to.“

„Mění je to?“

„Tvrdí, že jsou pak úplně jiní než dřív.“

„Nechápu, co je na tom převratného – hladit velrybu?“

Odměřeně se na mě podíval. „Ale víš.“

„Ne, skutečně to nechápu.“

Vzájemně jsme se propalovali očima.

Po minutě pokračoval, jako by střet kvůli velrybám nějakým zázračným způsobem vyřešil otázku spolujízdy do Wyomingu.

„Takže jde jenom o cestu tam. Ani nebudeš vědět, že jsem v autě. Klidně si sednu na zadní sedadlo, jestli chceš. Anebo mě můžeš přivázat ke střešnímu nosiči. Chtěl jsem stáhnout nějaký písničky na cestu, ale pak jsem si řekl, že určitě máš svoje vlastní. Hele, nebudu se ti plést pod nohy, ani neceknu a budeme poslouchat, co si vybereš. Klidně Carly Simonovou, když budeš chtít...“

„Ne!“ Málem jsem zařvala. Cítila jsem, jak ve mně narůstá panika. Život se mi někam řítí bez mého souhlasu. Zase. „Podívej se... Nemám ponětí, co ti Duncan nakukal nebo slíbil, ale je mi líto – nemůžu tě nikam svést. Budeš si muset vybrat jiný kurz.“

„Ale oni mi nevrátí prachy.“

To jsem samozřejmě věděla. „Potom se musíš spokojit s autobusem. Nebo se zařídit jinak.“

Jake ze mě nespouštěl zrak. „Oukej,“ přikývl. „Není problém.“
Oddechla jsem si. „Dobře. Bezva! Uvidíme se ve Wyomingu.“
Sklonila jsem se pro přepravku se psem.
„Až na to...“ Podezřele se odmlčel.
Opět jsem se napřímila. „Co zas?“
„Až na to, že jsem úplně švorc,“ přiznal. „Nemám si za co koupit lístek.“
Zavřela jsem oči. „Ty nemáš peníze?“
Pokrčil rameny. „Finančně jsme vykrváceli na tom našem koutku.“
Šla jsem se tam podívat, abych si ověřila jeho slova. Potom jsem se na něho zahleděla stylem: *To myslíš vážně?* „Co tvoji rodiče?“ zeptala jsem se.
„Rodič,“ opravil mě. „Mám jenom tátu.“
„Nemůže ti pomoci?“
„Je v Texasu,“ odpověděl a pohodil rameny, jako by jeho otec zrovna pobýval na Marsu. „A o tomhle výletu ani neví.“
Založila jsem si ruce v bok a pokoušela se přijít s jiným řešením. Jakýmkoliv. Píďala u mých kotníků začala protivně kňourat.
„Hele, to je v pohodě,“ chlácholil mě. „Vidím, že by to nefungovalo. Pojedu stopem.“
„Stopem nepojedeš,“ oznámila jsem mu.
„Stopem jsem jezdil, než –“
„Stopem *nepojedeš*,“ zopakovala jsem přísným hlasem učitelky a na vteřinu – než jsem si uvědomila, že platí pravý opak – jsem zakoušela pocit vítězství.
„Oukej.“ Pokrčil rameny. „Pojedu s tebou.“ Nato se pousmál a já jsem si nemohla nevšimnout okouzlujícího doličku v jeho tváři.
„Když na tom trváš...“

Kapitola 2

Cesta z Bostonu do Evanstonu měří tisíc a jednu míli, plus minus. Což se dá ujet za den, ale den je to hodně dlouhý. Patnáct hodin pětáctýřicet minut – podle Googlu.

Proto jsem chtěla vyrazit brzy – než vyjde slunce. Z toho důvodu jsem mínila Duncanovi předat Píďalu už o den dřív. Když sebou hodím, stihnu navštívit babičku a trochu si ji užít. Babička mě i bráchu vychovala. Moje báječná bábinka, která si spíná drdůlek čínskými hůlkami. Nestačím ji obdivovat. Máma o nás ztratila zájem.

Ale protože mě bratříček vyšplouchl, musela jsem počkat, až veterinář otevře ošetřovnu a já u něj mohla Píďalu dočasně ubytovat.

Píďala se nikdy moc neraduje, ale kdykoliv ji vezmu ke zvěrolékaři, je na sebevraždu. S falešným veselím jsem jí zamávala na rozloučenou. Najednou mi jí bylo líto a napadlo mě, jestli jsem ji přece jenom neměla radši nechat u Duncana. Jenže to nešlo. Ten pes ani netuší, jakou má kliku. Když nic jiného, tak jí včerejší mejdan s největší pravděpodobností zachránil život. Kdybych ji nechala u Duncana, nejspíš bych po návratu objevila hromádku seschlých chlupů a provinile se tvářícího bratra, který se škrábe na hlavě a mumlá: „Mně se *zdála* nějaká tichá.“

Když jsem se vrátila ke svému subaru, uvědomila jsem si, že jsem zaparkovala v takovém spěchu, až jsem skončila jedním kolem na chodníku. V tu chvíli jsem si toho nevšimla, ale teď mě nakloněné auto praštilo do očí. Druhá věc, která mě překvapila, byl Jake stojící hned vedle s kávou ze Starbucks v ruce.

„Pěkně parkuješ,“ poznamenal a podal mi kelímek.

„Co tu děláš?“ uhodila jsem na něho.

„Chtěl jsem ti ušetřit čas, abys mě nemusela vyzvedávat,“ přiznal.

„Co kdybychom se minuli?“

„Potom bych dosáhl pravého opaku a čas bych ti neušetřil,“ konstatoval. „Ale to se nestalo.“

Podívala jsem se na něho. Vlasy měl přežehžené, na sobě kapsáče bez pásku a překvapivě upnuté tričko s obrázkem Snoopyho. O auto se opíral jeho bágel.

„Bál ses, abych neodjela bez tebe?“ zeptala jsem se.

Usmál se mojí připomínce. „To se vsad.“

„Přemýšlela jsem o tom.“

Zalovil v tašce a vytáhl knížku s velrybou na obálce. „Budu si celou cestu číst,“ slíbil. „Ani nebudeš vědět, že jsem v autě.“

Významně jsem se na něho podívala. „Dobře.“

„Připravena vyrazit?“

„Ne tak docela,“ povzdechla jsem si, ale odemkla jsem dveře.

Sledovala jsem, jak si ukládá batoh do kufru, a lámala si hlavu, jak zjistil, kde mě najde. Ale pak jsem si vzpomněla na Pídalínu výbavu, kterou jsem připravila pro Duncana, s mapkou, na níž byla zvýrazněná trasa k veterináři.

„Duncan ti ukázal mapu,“ řekla jsem.

Jake přikývl a zaklapl zadní dveře. „Jsi důkladná.“

To je pravda. Vlastně to až přeháním. Napsala jsem vysvětlující dopisy. Duncanovi i zvěrolékaři. Zahrnula jsem je větším množstvím informací, než potřebovali. Mimoděk jsem se zastyděla. A hned nato jsem dostala na Duncana vztek kvůli tomu, že mě dostal do téhle situace. „Kdykoliv dojde na mého bratra, tak důkladná rozhodně jsem.“

„Mám řídit?“

„Ne.“

Kdepak. Nechci, aby řídil. Kdyby bylo po mém, tak by se mačkal na zadním sedadle se svým báglem a já bych si sama vepředu pouštěla písničky, které jsem si pro tuhle příležitost připravila: Joni Mitchellovou, Ninu Simone a Indigo Girls. Chtěla jsem si po ce-

lou cestu na západ hlasitě s každým zpívat, od Annie Lennoxové po Jamese Browna, a dostat ze sebe všechny emoce, kterých je člověk schopen. Doufala jsem, že než dorazím do Wyomingu, úspěšně se vypořádám se všemi.

Před Jakem samozřejmě nic ventilovat nebudu. Tyhle písničky si před cizími lidmi nezpíváte. Anebo před kamarády svého bratra. Podívala jsem se na Jakea. Takhle jsem si to určitě nepředstavovala. Pojedu tisíc a jednu míli v naprostém tichu, zatímco tohle velké dítě bude pařit hry na mobilu.

Ale takhle to zkrátka chodí. Život vám nikdy nedá to, co chcete. Ale nic to nemění na faktu, že je nejvyšší čas vyrazit. A tak jsme nastartovali, zapnuli si bezpečnostní pásy a já nastartovala.

Když jsme se vymotali ze změti ulic a stali se součástí kolony na výpadovce, prohodila jsem: „Víš, že trasa odtud do Evansonu měří tisíc a jednu míli?“

„Tisíc a jednu?“

„Přibližně.“ Přikývla jsem. „Podle Googlu trvá cesta patnáct hodin a pětadvacet minut,“ pokračovala jsem a podívala se na hodiny na palubní desce. „Teď je devět hodin jedenáct minut, takže kvůli Duncanovi nepříjeme včas na večeři. Do babiččina domu bychom měli dorazit –“

„Po půlnoci,“ dokončil.

„Správně,“ přikývla jsem a povzdychla si. Napadlo mě, jestli bych neměla babičce zavolat a požádat ji, aby na nás nečekala. Sice je noční tvor, ale nerada ponocuje.

„Podle mě bychom tu večeři stihnout mohli,“ rozumoval Jake. „Pochopitelně pozdní.“ Viděla jsem, jak uvažuje. „Google předpokládá, že pojedeme stovkou. Ale my pojedeme sto dvacet nebo sto čtyřicet.“

„Sto deset,“ opravila jsem ho. „Anebo podle momentálního omezení rychlosti.“

„Oukej,“ přikyvoval. Stále počítal. „Ty pojedíš povolenou rychlostí a já, co to dá, takže bychom se v průměru mohli dostat na sto třicet.“ Otočil se a zkontroloval zadní sedadlo. „Super! Duncan prokročil, že povezeš chladicí tašku se svačinou.“

Připadalo mi, že si ze mě utahuje, ale nechápala jsem proč.

„Takže nebudeme muset zastavovat na jídlo, což nám ušetří spoustu času.“ Zvrátil hlavu, díval se na strop auta a zase počítal. „Tak to máme... Suma sumárum... Dvanáct hodin. I míň – když budeme čurat do flašek.“

„Holky do flašek čurat nemůžou,“ poučila jsem ho.

Pohlédl na mě. „Určitě by se ti to povedlo. Kdyby ses snažila.“

Byla to poklona, nebo urážka? Zavrtěla jsem hlavou. „Za tuhle čáru nejdu,“ nechala jsem se slyšet. „Do flašek nečurám.“

Přikývl. „Což je nejspíš dobře.“

„Ale zbytek plánu беру. Líbí se mi.“ Nepatrně jsem pokrčila rameny, protože jsem zjistila, že je to pravda.

Zatvářil se potěšeně. „Díky.“

Takže zvolil proaktivní přístup. Přinesl mi cappuccino. Je ochotný čurat do flašky, abychom k babičce dosvištěli včas. Kromě toho mi na náladě přidával slunečný den. Možná tahle cesta nakonec nebude tak špatná. Zvedla jsem kelímek a upila kávy. Jake se rozhodl pokračovat v konverzaci.

„Jak se ti žije bez toho tvého vypatlaného manžela?“

Okamžitě mi zaskočilo. Tak moc, že Jake musel vzít do jedné ruky kelímek a druhou popadnout volant.

„Promiň,“ kál se, když jsem zase převzala vládu nad vozidlem. „Asi jsem se dotkl citlivého místa.“

„Ne,“ oponovala jsem a třeštila před sebe uslzené oči. „Nemusíš kolem toho chodit po špičkách.“

Abych svá slova náležitě přibarvila, použila jsem další z oblíbených učitelských hlasů – tentokrát Mary Poppins. Naznačoval, že každý problém má řešení a že svět dává ve své hluboké podstatě dokonalý smysl, přináší člověku radost a útěchu, a když důsledně zachováš optimismus a pozitivní přístup, možná se budeš jednoho dne vznášet nad Londýnem s deštníkem v ruce.

Hlas Mary Poppins je jediný, který používám při popisu svého zkrachovalého manželství. Dokonce sedím zpřímá, aby náležitě vyzněl. „Z muže, kterého jsem si vzala,“ pronesla jsem s takovým patosem, až se mi do něj málem vetřel britský přízvuk, „se vyklubal alkoholik. Když jeho démoni zásadním způsobem ohrožovali náš

vztah, poskytla jsem mu několik příležitostí dát se dohromady. K lítosti všech zúčastněných to nezvládl.“

Na závěr jsem se úspěšně napila kávy, jako bych řikala: *Konec příběhu! Jedeme dál! A teď si v klidu vychutnám to báječné horké cappuccino.*

„Tak ses s ním rozvedla,“ uzavřel Jake.

„Tak jsem se s ním rozvedla,“ potvrdila jsem jeho slova, ale nedodala jsem už: *Potom, co jsem ve třináctém týdnu těhotenství potratila naše dítě a on nebyl nikde nalezení.*

„Před rokem,“ dodal, jako by mi chtěl naznačit, že zná všechny podrobnosti.

„Před rokem,“ přisvědčila jsem. Skoro na den přesně. Ale teď už je všechno v pořádku. Víceméně.

„A jak to jde?“ nedal mi pokoj.

„Co?“

„Svobodný život.“

„Dobře,“ ucedila jsem. „Skvěle.“ Na mé svobodě nic báječného nebylo. Zůstala jsem sama.

„Jsi v pohodě?“ Zamračil se na mě.

„Já jsem vždycky v pohodě.“

„Nikdo není pořád v pohodě.“

„Já ano!“ nenechala jsem se zviklat. Tenhle rozhovor nikam nevede. Samozřejmě že nejsem pořád v pohodě. Aspoň poslední dobou. Ale i kdybych chtěla probírat nekonečné způsoby, jakými se cítím být zlomená, – což ani náhodou nechci – pak určitě ne s Jakeem, barmanem a vynálezcem „zakázaného nápoje lásky“. Je tím posledním, na koho bych se v tomto případě obrátila.

Cítila jsem na sobě jeho pohled.

Napřímila jsem se ještě o něco víc a nespouštěla oči ze silnice. Představila jsem si Mary Poppins a zvedla bradu přesně jako ona.

„Oukej,“ připustil nakonec, ačkoliv jsem ho nepřesvědčila. Nechtěl to dál rozebírat. „Když to říkáš.“

„Říkám,“ přikývla jsem.

„Protože mě napadlo, že se třeba chceš zabít.“

Rozkašlala jsem se. „Zabít?“

„Proč by ses jinak hlásila na kurz přežití?“

Sarkasmus stranou. „Potřebovala jsem nějakou výzvu. Chci si sáhnout na dno svých sil. Ráda bych posunula hranice vlastních možností.“

„Anebo se jenom chceš zabít.“

Podívala jsem se na něho. „Nechci se zabít.“

„Lidi na těchhle výpravách umírají pořád.“

„Ne, neumírají.“

„Ze všech podobných kurzů, které se nabízejí, sis vybrala ten nejnáročnější a s nejvyšším rizikem. Proč?“

„Navrhl mi to Duncan.“

„Duncan ti navrhl kurz. Ale ne *tenhle*.“

„Ukázal mi katalog.“

„Nikdy neděláš to, co ti brácha řekne.“ Jake zavrtěl hlavou.
„Proč s tím začínáš zrovna teď?“

V tom se nemýlil, ale bratrova účast byla v tomto případě čistě náhodná. Především jsem se nechala inspirovat časopisem *People* a v něm uveřejněným příběhem. Psalo se tam o veteránovi, který v Afghánistánu přišel o nohu a do života ho vrátil právě *tenhle* kurz. Zvládl ho s jednou nohou! Dokázal to, a navíc získal jeden z velmi ceněných „certifikátů“, který dostanou tři nejlepší účastníci. Článek ve mně rezonoval několik dní. „Byl jsem ztracený,“ říkal v něm ten kluk, „ale uprostřed divoké přírody jsem se zase našel.“

Byla jsem ztracená? Technicky vzato ne. Ale ztratila jsem něco, co jsem ani nedokázala vyslovit – a urazila jsem dlouhou cestu bez toho, abych to zase našla. Čeká to na mě v divočině ve Wyomingu? Pravděpodobně ne. Ale někde začít musím.

I Duncan se domníval, že nikdy neudělám to, co mi navrhne. Když jsem mu oznámila, že jsem přihlášená, úžasem mu zaskočilo a pokoušel se mi můj záměr rozmluvit. Pochopitelně argumentoval tím, že taková akce není nic pro mě. Podle jeho názoru zachází do extrému a je pěkně pošahaná. Přitáhne jenom ty nejhorší z nejhorších. Opravdové horaly a tvrďáky, kteří si organizují vlastní túry. Vyznavače extrémních zážitků. Takové, kteří nestudují terén a nekupují si správné vybavení – ti se prostě zapíšou a vyrazí, což z nich dělá nejenom troufalá paka, ale navíc líná troufalá paka.

Podívala jsem se na Jakea. „Nekritizuj, taky ses přihlásil.“
„Jenže já s tátou jezdil každý rok na čundry od doby, co mi byly tři. Mám spoustu zkušeností. Vím, co dělám.“

„Tím chceš říct, že já to nevím?“

Přikývl. Ano. Přesně to mi sděluje. A dokonce má pravdu.

„Taky jsem tábořila,“ prohlásila jsem nakonec.

„Kdy?“ uhodil na mě.

„Na střední škole. Jela jsem se svým tehdejším přítelem do Colorada.“

„To není žádné táboření, ale masňácká kratochvíle. Vsadím se, že jste se cpali toustovým chlebem s nutellou.“

„Necpali!“ bránila jsem se. Jedli jsme sušené hovězí maso a sušenky Oreo.

„Jde o to,“ pokračoval Jake, „že tahle akce je nad tvoje možnosti.“

„Přijali moji přihlášku. Berou mě s sebou.“

„Protože jim je fuk, jestli tam exneš.“

Skutečností zůstává, že několik lidí při podobných výslapech skutečně zahynulo. Nebo se zmrzačilo. Duncan mi to vygoogloval v naději, že mě přesvědčí, abych si vybrala nějaký nenáročný kurz osobního rozvoje. Něco míň šíleného. Jenže já jsem odmítala být rozumná. Chtěla jsem všechny udivit, včetně sebe samé. Byla to moje osobní šoková terapie.

„Mají teď nové vedení,“ chlácholila jsem ho.

„Podle mě se jim *líbí*, když tam někdo zhebne,“ nenechal se zvíkat. „Jeich cílovou skupinou jsou citově deprivovaní pošuci, co si chtějí hrábnout na dno vlastních sil, a riziko smrti je přitahuje. Specializují se na blázný.“

To mám být já? Možná.

Podepsala jsem padesát čestných prohlášení o tom, že pokud během kurzu nastane situace, která mě ohrozí na životě nebo na zdraví, můžu si za ni sama. Takže nesu zodpovědnost za případný útok medvěda, pád laviny, podchlazení nebo „fatální průjem“.

Na tomhle kurzu by se mi nemělo líbit vůbec nic. Firma, která celou akci pořádá, proslula tím, že honí svoje klienty do nejprudších krpálů, nutí je zdolávat co nejkrkolomnější stezky a pobývat

v nejbližších oblastech. Stačí, když si do vyhledávače zadáte „BCSC“ a vyskočí na vás články o zlomených klíčních kostech, pádech ze skály, útocích šelem a hypotermii. Tímhle způsobem se stali svatým patronem všech trotlů, hledačů vzrušení a zoufalců, kteří nemají co ztratit. Ani do jedné skupiny samozřejmě nepatřím! Vždyť přece učím prvňáky, prokristapána!

Nemohla jsem uvěřit, jaký tón Jake zvolil. „Proč se mě vyptáváš na takové věci? S tebou přece nemají nic společného.“

„Svým způsobem mají,“ oponoval, „když jsem tady.“

„Nikdo se tě o to neprosil!“

Zavřel pusu a odvrátil se.

„Hodlám získat certifikát,“ oznámila jsem mu.

„Vážně si myslíš, že budeš mezi třemi nejlepšími?“ domlouval mi vlídně. *Ale no tak!*

„Ano.“

„Já tvůj optimismus nesdílím. Podle mě budeš ráda, když přežiješ.“

„Protože ve mně pořád vidíš moje staré já. Tohle,“ pohladila jsem se po hlavě, „je skoro minulost. Hodlám se od základu změnit! Stane se ze mě někdo úplně jiný. Ženská, kterou se neodvážím nikdo poučovat, protože pokud si někdo něco na takového troufne, vyškrábe mu tahle ženská oči a nakrmí jimi svého psa.“

„Nemůžu se dočkat, až se s ní seznámím.“

„Zničí ti život, chlape.“

„O tom nepochybuju,“ zavrčel.

Navzdory posměšnému tónu jsem v jeho hlase zaznamenala něco tiššího a hlubšího, jako by se toho doopravdy bál.

Kapitola 3

Město jsme nechali za zády a povážlivě jsme ztichli. Jake si četl knihu o velrybách a nechal mě soustředit se na spletité silničky v okolí Bostonu, které jsou tak nepřehledné, že můj bývalý manžel Mike často v žertu říkal, že je tam vytyčily fretky.

Bývalý manžel. Dlouho mi trvalo, než jsem si na tenhle pojem zvykla. Kdykoliv si na Mikea vzpomenu, něco se mi uvnitř sevrě, jako by ve mně pořád přetrvávaly všechny smutky z loňského roku. Jako bych se stále hroutila kamsi do sebe, do své osobní vesmírné černé díry.

Mike. On je důvodem téhle šílenosti, ačkoliv neprchám před ním, ale spíš před osobou, která se ze mě stala během našeho manželství. Během uplynulých dvanácti měsíců jsem se setkala se spoustou žen, které přísahaly, že rozvod bylo to nejlepší, co je mohlo potkat. Je načase stát se jednou z nich. Potřebovala jsem udělat něco divokého, statečného a ohromujícího, ačkoliv nedokážu vysvětlit, proč jsem se rozhodla zrovna pro kurz přežití.

Označit ho za vnuknutí mi připadalo moc vzletné.

Ale byla to léčba, kterou jsem si vybrala, a já se pekelně vynasnažím, aby se zdařila.

V duchu jsem si představila seznam cílů pro následující týdny. Dokonce jsem si dala tu práci a sepsala si je na starý dopisní papír. Mým nejúhlednějším rukopisem na něm stálo: *V divočině chci dosáhnout* a následoval bodový seznam s poněkud optimistickými položky, která jsem minila odškrtnávat.

- Nalézt hlubší duchovní spojení s přírodou
- Posunout své duchovní i emocionální hranice
- Povstat z popela jako bájný fénix
- Nenechat se snadno porazit
- Stát se úžasnou bytostí
- Nakopat divočině prdel
- Získat ten zatracený certifikát

Strašně, strašně moc jsem si to osvědčení přála.

Strašně, strašně moc jsem si přála být osobou, která může o něčem takovém směle uvažovat a nikdo se jí kvůli tomu nesměje.

Strašně, strašně moc jsem prahla po tom círu papíru, který by dokazoval, že je se mnou všechno v naprostém pořádku.

Jenom jsem chtěla být dobrá. Schopná. Nezdolná. Zkrátka jsem toužila být *úplně jiná, než jsem*. Už mě unavovalo být pořád jeden velký průšvih. Unavovalo mě být pošlapanou květinou. Přála jsem si být bezva ženská. Přece toho nechci tolik. Nebo snad jo?

První věc, kterou jsem po přihlášení udělala, byla, že jsem si sepsala svoje cíle a prohrabala několik krabic ve sklepě, než jsem našla ten správný papír, na který jsem je hodlala zvěčnit. Byly to poznámkové karty z vysoké s plastickým nápisem H E L E N • C A R P E N T E R O V Á. Získala jsem zpátky svoje staré jméno. Jediná věc, která se mi po rozvodu zatím líbila. Schválně – hádejte, jak znělo Mikeovo příjmení? Tupy!

Nechápu, jak je možné, že jsem byla ochotná vystupovat pod takovým přízviskem. Vždyť jsem si mohla nechat rodné Carpen-terová. Ale Mike trval na tom, že bychom se měli jmenovat stejně, protože jinak se nebudeme cítit jako rodina. A já jsem se jako rodina cítit chtěla. Připadalo mi to jako rozumná volba, když se chystáte s někým žít. Snažila jsem se svého muže potěšit a byla pitomá a doufala, že on mě potěší na oplátku.

Duncan si ze mě kvůli novému příjmení neustále utahoval. Otáráveně jsem koulela očima, ale nedalo se popřít, že jsem si pohoršila. Helen Tupá zní příšerně. Snažila jsem se brát to jako osobní výzvu – dokázat, že se tohle příjmení ke mně zdaleka nehodí. Nakonec jsem pohořela na celé čáře – Helen Tupá se stala zmenšenou

verzí Helen Carpenterové. I když přijmení za to nemůže. Abyste klesli tak nízko, potřebujete k tomu mnohem víc.

A tak pro mě obojí nabylo hlubšího významu – seznam i papír, na kterém byl napsaný. Ačkoliv... Svoje staronové jméno jsem z něj na poslední chvíli odstříhla kvůli zachování anonymity. Zjistila jsem, že nemám žádné oblečení s kapsami, proto jsem složený lístek nosila v podprsence. Líbilo se mi, jak mě tuhý papír škrábe na jemné kůži a užívala si symbolickou hříšnost. A to byl ten okamžik, přátelé, kdy jsem se rozhodla pro výpravu do divočiny. Měla to být daň za mé staré já a kontrolní seznam superhrdinky, jíž jsem se hodlala stát. Složený a nacpaný do košíčku velikosti C.

Kdybych teď byla v autě sama, seznam bych vytáhla – i kdyby jenom proto, abych na něm z pouhé radosti spočinula očima. Jenže sama nejsem. Osoba, která zlikvidovala moje soukromí, někde poblíž Framinghamu zaklapla knihu a rozhodla se pokračovat v konverzaci.

„Mimochodem, líbilo se mi, jak ses na mě tehdy usmála,“ prohodil Jake zčistajasna.

Skoro jsem se lekla, když na mě promluvil. „Kdy?“

Mávl rukou k městu, které jsme nechali za zády. „Ve městě. Usmála ses na mě.“

„Vážně?“ užasla jsem. „To jsem nechtěla.“

„Já vím. O to je to lepší.“

„Fajn.“

„Asi se pokusím vyloudit z tebe další úsměv,“ rozumoval. „Bylo to, jako by vyšlo slunce.“

Určitě má něco za lubem.

„Chci tím říct, že by ses měla víc usmívat.“

„Culím se imrvére,“ prohlásila jsem bez úsměvu. „Pořád. Od chvíle, kdy se probudím, až do okamžiku, kdy jdu spát. Někdy mě z toho berou křeče do tváří.“

Věděl, že žertuju, ale netušil, jak moc. „Spočítal bych na prstech jedné ruky, kolikrát jsem tě viděl s úsměvem na rtech,“ nedal mi pokoj, „včetně tvé svatby.“

„Protože mě vidíš pouze v Duncanově přítomnosti, a ten kluk mi děsně leze na nervy.“

„To bych řekl,“ souhlasil. „Jsi nejprotivnější starší sestra, kterou znám.“

„Nejsem protivná!“ ohradila jsem se. „Ve skutečnosti jsem moc hodná.“

„Když myslíš...“

„Přece jsem zachránila Píďalu. A pouštím lidi na přechodech. A v divadle vždycky hlasitě tleskám.“

„Kvůli tomu jsi hodná, jo? Že tleskáš v divadle?“

„Nejenom to.“

„Co kdybys byla hodná na Duncana?“ rýpl si. „Jak by to v tvém případě vypadalo?“

Jak jsme se dostali od mlčení k tomuhle? „Snažíš se rozpoutat hádku?“

„Ne. Jenom si povídám.“

„Před deseti minutami sis se mnou nepovídal.“

„Protože jsem ještě nedočel knížku.“

Ohlédla jsem se po něm. Byla zavřená a měl ji položenou na stehně. „Nemáš jinou?“

„Ne.“

„Takže *já* se s tebou musím bavit o Duncanovi, protože *ty* nemáš co číst?“

„Do Evanstonu je daleko.“

„A s těmi tvými řečmi bude cesta ještě delší.“

„Jenom se mi zdálo, že je to bohaté konverzační téma.“

„Ne, není,“ oponovala jsem. „Je to ubohé téma.“

Pochybovačně naklonil hlavu, jako bychom oba věděli, že to není pravda. „Nechceš se o něm bavit kvůli tomu, co se stalo ve vaší rodině?“

Jeho poznámka mě znepokojila. Copak on o tom ví? Podívala jsem se na něho. „Co tím myslíš?“

Prohlížel si mě, jako by nevěděl, kde přesně začít. „Tu tragédii,“ zašeptal nakonec.

Tragédie. Takže on o tom ví. Jak jinak? Je přece Duncanův nejlepší kamarád.

„Co tě zajímá na naší rodinné tragédii?“ zeptala jsem se kousavě.

„Skutečnost, že kvůli ní nemáš Duncana ráda.“

Jake zabrousil na zakázané území. „Mám ho ráda!“ odsekla jsem. „A odmítám s tebou probírat naše soukromí.“

„Proč?“

„Protože o tom nemluví s nikým.“

„Možná bys měla,“ prohlásil s povzbudivým pokrčením rameny. Dávala jsem si záležet, aby z mého hlasu nezaznívalo podráždění. „Copak?“ zaútočila jsem na něho. „Hraješ si na terapeuta?“

„Ne,“ odpověděl Jake. „Ale vlastně to není špatný nápad.“ Na chvíli se zamyslel. „Tak co to mezi vámi dvěma je?“ Nedal si pokoj.

Povzdechla jsem si. Pokud jsem si měla vybrat mezi „Duncanem“ a „tragédií“, potom byl bratr menší konverzační zlo. „Jde o to, že Duncan je chodící katastrofa.“

„To podepíšu.“

„Dohání mě k šílenství. Tebe snad ne? Pořád ztrácí klíče. Nikdy nepřijde nikam včas. Nikdy nedodělá, co začne. Nedodrží slovo.“

„Pravdou je, že tohle nejsou jeho silné stránky,“ připustil diplomaticky Jake.

„Přesto jste pět let nejlepší přátelé.“

„Šest.“

„Proč?“

Jake se nad tím zamyslel. „Má i dobré vlastnosti.“

Ano, já vím, samozřejmě, že má. Ale momentálně jsem si na žádnou nevzpomínala. „Například?“

„Například je nejoblíbenější člověk, jakého znám.“

Zamračila jsem se. Podle mě na Duncanovi nic zábavného není. „To nemůže být pravda,“ zapochybovala jsem.

Jake pokrčil rameny. „Někdy mě rozesměje tak moc, že prskám oběd nosem. Jednou ze mě dokonce vylítla celá špageta.“

Raději jsem si to nepředstavovala a zapátrala v paměti, jestli mi bratr někdy poskytl důvod ke smíchu. „Tohle já říct nemůžu.“

„Protože se na něj pořád zlobíš.“

„To není pravda! Zlobím se na něho jenom málokdy! Vlastně na něj *většinou vůbec nejsem našťvaná!*“

„Pokud se zrovna nemotá někde poblíž, chceš říct.“

Dostal mě tam, kde mě chtěl mít. „Pochopitelně.“

Usmál se a zase mu naskočily ty svůdné dolíčky.

„Zdá se, že vy dva spolu vycházíte velmi dobře,“ prohlásila jsem v naději, že tím rozhovor posunu bezpečnějším směrem.

Pokrčil rameny. „Já žádné sourozence nemám.“

„Proto sis vybral Duncana.“

„Vlastně si on vybral mě.“

To jsem nevěděla.

„Provokoval mě,“ pokračoval. „Vsadil se, že nedokážu hodit pingpongový míček tak, aby se odrazil od stěny tělocvičny a já ho chytil do pusy.“

„A dokázal jsi to?“

„Dokázal.“

„Tak jste se skamarádili? Kvůli sázce?“

Přikývl. „Sázce nikdy neodolám. Taky mi slíbil, že mě naučí žonglovat.“

„Nevěděla jsem, že to umí.“

„Neumí. Ale když jsem to zjistil, bylo už pozdě. Padli jsme si do oka.“

„Bromance,“ ucedila jsem jenom proto, abych zjistila, jestli ho tím naštvu.

Přikývl. „Bratrská láska nejvyššího řádu.“

„Vážně je Duncan dobrý kámoš?“

„Ten nejlepší. Vždycky mě brání.“

Neuměla jsem si představit, že zrovna Jake by potřeboval bránit.

„Před kým?“

„Nejvíc přede mnou samým,“ pousmál se.

„A ty chráníš Duncana před čím?“

Zamračil se. „Asi před smrtí.“

Zakašlala jsem. „Před smrtí?“

„Ále,“ mávl rukou. „Však to znáš. Ve tři ráno chce skočit ze střechy, a já mu řeknu, že to nejspíš není nejlepší nápad. Anebo ho napadne hodit zapálenou sirku do krabice rachejtli, protože ho zajímá, co se stane. Taky hodlal zírat do blikajících světel tak dlouho, až dostane epileptický záchvat. Takové ty věci.“

„Aha,“ přikývla jsem. „Vidíš, a já si vždycky myslela, že tyhle hovězí nápady vymýšlíš ty.“

„Kdepak. Autorství patří výhradně našemu velkému Děčku.“

„Takže ty jsi vlastně takový ten hlas rozumu.“

„Co se týče pudu sebezáchovy, tak asi hlas rozumu jsem.“

„Aha... Ale vždycky tak nefunguješ.“

„My se střídáme.“

Byl tak upřímný. Tak ohleduplný. Byl úplně jiný, než bych si ho představovala – pokud by mi vůbec stál za úvahu.

„Takže Duncan přináší do vašeho přátelství zážitky blízké smrti,“ prohodila jsem.

Jake přikývl. „To je jeho parketa.“

„Jaká je ta tvoje?“

Pohodil rameny. „Všechno ostatní. Holky, swing, vyladění, správný přízvuk.“

„Proč musíš dbát na správný přízvuk?“

„Na nic dbát *nemusím*, jenom mě baví tlachat různým stylem.“

Jakea jsem znala dlouhé roky – a vlastně jsem o něm skoro nic nevěděla. Proto mě neustále něčím překvapoval. Je schopen mluvit s různým přízvukem? Umí tancovat swing? Sbalit holku? Kdoví...

Aniž jsem si to uvědomovala, začala jsem na něho chrlit jednu otázku za druhou jako v televizní debatě. Částečně jsem se tím bránila, abych se do centra pozornosti nedostala já. Ale přiznávám, že se mě kromě jiného zmocnila zvědavost. Uháněli jsme po dálnici na západ a já jsem se o Jakeovi dozvěděla spoustu maličkostí. Například že je alergický na mandle a pekanové ořechy, ale ne na buráky. Na vysoké studoval dva hlavní obory – angličtinu a přípravku na medicínu. Diplomku psal o Nathanielu Hawthorneovi. Dostal se na medicínu, ale pak se rozhodl procestovat svět. Právě s tím začíná. Napřed Wyoming, potom bude v Baja hledit velryby. A pak? Ledové jeskyně v Ju-neau. Čínské hory Tianzi. Zničené doly v Cornwallu. Schwarzwald. Tádž Mahal. Bílé noci na severu. Bez ohledu na pořadí.

„Takže si bereš rok volna a pak půjdeš na medicínu?“

„Nepůjdu nikam.“

„Jak to?“

„Končím.“

Ten kluk mě nepřestával udivovat. „Ty se dostaneš na svoji vysněnou školu, a pak se rozhodneš na ni nejít?“

„Přesně tak.“

„Co ti zase přelítlo přes nos?“

Podíval se z okénka. „Prostě se najednou ukázalo, že to nebyla dobrá volba.“

Vyhýbavější odpověď jsem od něho za celý den neslyšela. „Takže ty celé roky studuješ přípravku, vymetáš veškeré kurzy, skládáš zkoušky, bereš si přednášky navíc, zaplatíš přihlášku, a když tě vezmou, usoudíš, že to není to pravé ořechové?“

„Vyjádřila jsi to přesně,“ pochválil mě, jako by tím byla celá záležitost uzavřená.

„Co se změnilo?“

„Já jsem se změnil.“

Chtěla jsem z něho vymáčkout víc. Jak sám podotkl, do Evanstonu to byla dlouhá cesta, a jestliže jsem já na jeho přání musela probírat Duncana, potom ho s radostí přiměju mluvit o něčem, co těší mě. Jenže on se chtěl tomuto tématu stůj co stůj vyhnout, a tak dřív, než jsem mu stačila položit další otázku, spolehlivě odvrátil moji pozornost jinam.

„Víš ty co?“ zeptal se mě. „Potřebuju se vyčurat.“ Stáhl okénko, zvedl lahev s vodou a začal ji vylévat.

Do auta s řevem vtrhl vítr. „Co to děláš?“ zaječela jsem.

„Vyprazdňuju flašku,“ odpověděl z plných plic Jake.

„Přece do ní nebudeš čurat?“

„Budu.“

„Ne, ne! Tamhle je výjezd z dálnice.“

„Hele, to je v poho. Mířím dobře, takže neměj strach, že se netrefím.“

„To není v *poho!*“

„Ale mně ta flaška stačí.“

„Mně rozhodně ne!“

Lahev byla prázdná a Jake vytáhl okénko. V autě zavládlo až nepřijemné ticho. „Zakryju se knížkou,“ chlácholil mě. „Vůbec nic nevidíš.“

„Přestaň!“ okřikla jsem ho. „Nerozepínej si ten poklopec – opovaž se jenom pomyslet na svoje kalhoty! Uděláme si přestávku.“

Zavrtěl hlavou. „Škoda času.“

„Víš ty co? Taky si potřebuju odskočit.“ Ani jsem nemusela lhát. „A dotankovat benzin.“

„Aha,“ zahučel a svěsil ruce, které se už potýkaly s knoflíkem kalhot. „V tom máš asi pravdu.“

Odbočila jsem k výjezdu, aniž bych zapnula blinkr. V tomhle je právě ten problém, připomínala jsem si v duchu. Tohle není dvacetiletý kluk. Je to batole, které ani neumí chodit na nočník. Na okamžik jsem zapomněla, s kým mám tu čest. Všechny ty řeči o Nathanielu Hawthorneovi a medicíně zastřely základní fakta: na tohle dítě není spolehnutí. Obdivuje mého nemožného bratra. Z čirého rozmaru se vykašlal na studium medicíny. A chtěl si přede mnou rozepnout kalhoty a ulevit si do lahve od vody. Přímo na sedadle spolujezdce mého subaru.

Vyjela jsem po nadjezdu, odbočila doprava a zase doprava a zastavila na benzince. „Když jsem říkala, že přes čurání do flašek nejede vlak, myslela jsem, že tohle pravidlo platí pro nás oba,“ zavrčela jsem, zatáhla ruční brzdu a podívala se na něho. „Jestli chceš, aby to mezi námi fungovalo, tak si drž kalhoty zapnuté.“

Tlemil se na mě, jako bych pronesla bůhvíjaký vtip.

„Chápeš?“ Odolávala jsem pokušení natáhnout ruku a ťuknout ho do čela.

„Chápu,“ přisvědčil a dál se pochechtával. „Slibuju, že budu držet kalhoty zapnuté,“ zadrmolil a zasalutoval mi. „Ledaže mi přikážeš něco jiného.“

Kapitola 4

K babi Džidži jsme dorazili před devátou, což předčilo všechna naše očekávání.

Jake nechtěl řídit v noci – nějak to souviselo s jeho novými brýlemi – proto mě po přestávce vystřídal u volantu, a dokud se nese-
tmělo, uháněli jsme stabilní sto čtyřicítkou. Jakmile slunce zapadlo, zpomalila jsem nás na stovku. Ale beztak jsme se dostali dál, než jsme předpokládali. Měli jsme sami ze sebe takovou radost, že jsme si v cíli dokonce plácli – a nechtěně se objali.

Ale když jsme zaklepali na babiččiny dveře, neotevřela nám. Musela jsem na zahradu pro schovaný klíč. Uvnitř jsme místo mé bělovlasé bábiniky v červeném kimonu a se sklenicí pinot noir v ruce ozdobené prstenem s vážkou našli na kuchyňském stole vzkaz:

*Podle Duncana jste vyrazili pozdě a nestihnete přijet
na večeři. Tak jsem šla do čtenářského klubu. Nečekejte na mě!*

Pusu! D.

*P. S. Helen, pocuchej za mě vlásky tomu
sladkému chlapečkovi!*

Jake mi četl přes rameno. „Povídal jsem ti, že mě miluje.“

„Vlásky ti cuchat nebudu,“ zavrčela jsem.

„Když to neuděláš, tak to na tebe řeknu!“

„Rozcuchaný už jsi,“ zpražila jsem ho. „Mě k tomu nepotřebuješ.“

Večeři jsme měli schovanou v troubě. Boloňské špagety. Na stole stála lahev vína.

„Dobrá značka,“ prohlásil Jake při pohledu na etiketu.

„Na víno jsem moc unavená,“ oznámila jsem mu.

„Na tohle ne.“

Zakoulela jsem očima a klesla na židli. „Co ty víš o víně?“

„Hodně. Chodil jsem do kurzu.“

Zamračila jsem se na něho. „Proč?“

Ale pak mi to došlo. Odpověděli jsme v tutéž chvíli a dvojhlasně: „Kvůli holkám.“

„Správně,“ culil se. „Ze stejného důvodu jsem se naučil žonglovat a tancovat swing. Taky jsem přečetl *Mýtus krásy*.“

„Ty sis přečetl *Mýtus krásy*, abys na něj balil holky?“

„Jasně.“

Zakryla jsem si oči rukou. „Ty jsi tu knížku zneužil ke zlým úmyslům?“

„Ke zlým ne,“ bránil se. „Jenom k těm dobrým. Napáchal jsem kvůli ní hromadu dobra.“

„Jdu si lehnout,“ oznámila jsem mu.

„Kdepak,“ zastavil mě. „Napřed si dáme večeři.“ Nato se chopil dvou talířů a stylem číšníka je odnesl k zadním dveřím. Když jsem ho nenásledovala, strčil hlavu dovnitř. „Pojď!“

„Kam?“ zeptala jsem se ho, ale už byl pryč.

Vzápětí se vrátil pro víno. „Uděláme si piknik,“ řekl, popadl mě za ruku a táhl mě k zadním dveřím a odtud přes dvorek ke starému domku na stromě, který postavil můj děda, když byla máma ještě malá.

Zůstala jsem stát pod ním a vzhlédla. Najednou se mi zdál mnohem níž, než jsem si pamatovala, ale pořád byl dost vysoko. Tak ve výšce mých ramen. Na lezení po stromě jsem se necítila.

„Nahoru nejdu.“

Sotva jsem stačila zavřít pusu, Jake mě popadl v pase a švihem vysadil na verandu domku dřív, než jsem stihla zaprotестovat. O vteřinu později přistál vedle mě a podával mi talíř a sklenku vína, jako bychom takhle jedli každý večer.

„Ta tvoje činorodost mi leze na nervy,“ světila jsem se mu.

„Mám tenhle domek moc rád,“ odpověděl. „Trávili jsme tu s Duncanem celé víkendy. Taky jsem tady dostal svou první pusu.“

„Doufám, že ne od Duncana.“

„Od Leah Pearsonové. Rusovlásky. Pokusil jsem se jí dát francouzáka, a ona mě kousla do jazyka.“

„Už teď ji mám ráda.“

Jídlo bylo teplé, noc studená. Pobyt na čerstvém vzduchu mě probral. Zvedla jsem sklenku Jakeovým směrem. „Na rafany!“ zahlaholila jsem a přitukla si s ním.

„Na první polibky.“

„Na pekelnou jízdu.“

„Na hodné holky, které s sebou berou na výlet protivné nejlepší kámoše svých bratrů.“

„Nevadíš mi,“ připustila jsem a byla to pravda.

Na několik minut jsme ztichli a mlčky zírali na dům babi Džidži. Pocházel od slavného architekta Franka Lloyda Wrighta. Prarodiče ho koupili za hubičku, když byl v šedesátých letech určen k demoliaci. Můj dědeček, který zemřel ještě před mým narozením, pracoval jako architekt a spolu v babičkou udržovali stavení ve stavu odpovídajícím tomu původnímu z roku 1912. Modernizací prošla jenom kuchyně a koupelna. Džidži tu vychovávala svoje čtyři děti, než se ujala Duncana a mě. Dům si zachoval důstojnost starých rodinných sídel a stal se mlčenlivým svědkem mnoha událostí.

Dlouho jsem tu nebyla, a jak jsem tak naslouchala letním cvrčkům, začala jsem komíhat nohama stejně, jako když jsem byla malá. Svítel měsíc a spolu s ním spousta hvězd. Z oken kuchyně se linula teplá záře a zalévala dvorek. Často jsem tu pobývala ještě předtím, než jsme se sem odstěhovali natrvalo. A právě tento dvorek mám spojený se vzpomínkami na dětství.

„Díky, žes mě sem vytáhl,“ prohlásila jsem po chvíli. „Úplně bych na domek na stromě zapomněla.“

„Víš, na co si ještě pamatuju ze zdejších pobytů?“

„Na co?“

„Na tebe. Sledoval jsem tě oknem.“

„Ty odtud dohlédneš do mého okna?“

„Jo.“

„Vy jste mě špehovali, nebo tak něco?“

„Zkoušel jsem to,“ přikývl Jake. „Pokaždé, když jsi přijela domů na návštěvu.“ Napil se vína a dodal: „Duncan ne. Jenom já.“

„Proč?“

Byla taková tma, že se naše obličejové proměnily ve sbírku stínů. Přesto si mě Jake pozorně prohlížel. „Protože jsem do tebe byl zamilovaný.“

„Vážně?“ podivila jsem se. „Nikdy jsem si toho nevšimla.“

Přikývl. „Až po uši.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ale já jsem byla vdaná.“

„Já vím. Seznámil jsem se s tebou na tvůj svatební den.“

„Vzpomínám si. Nebyl jsi pozván.“

„Duncan si směl přivést přítelkyni, tak vám představil mě.“

„Udělal to, aby mě naštvál.“

„Později mi to docvaklo.“

„Dlouho jsem se kvůli tomu zlobila.“

„Na mě to mělo opačný efekt.“

„Myslíš to, že jsi přišel na moji svatbu?“

„Je to docela síla,“ svěřoval se Jake, „když se poprvé podíváš na ženu, na první pohled se do ní zamiluješ, a ona má shodou okolností na sobě hedvábné svatební šaty, závoj a podvazek. Obzvláště když je ti šestnáct, žiješ ve městě, kde nikoho neznáš, a před rokem ti zemřela máma.“

„To je mi líto.“

„Nemusíš mě litovat. Ten den jsi mě vyburcovala.“

„Kdybych to věděla, byla bych na tebe milejší.“

„Byla jsi milá dost.“

„Tak jsem asi měla být protivnější, aby sis dal pokoj.“

„Takhle platonická láska nefunguje.“

„Asi ne.“

„Proč si myslíš, že jsem na tebe pořád zíral s otevřenou pusou?“

„Nejspíš mě napadlo, že patříš k dětem, které pusou dýchají.“

„Kdepak,“ povzdechl si. „Trpěl jsem milostnou paralýzou.“

Nějak se stalo, že lahev byla skoro prázdná. Zvedla jsem skleničku k poslednímu přípitku. „Na platonickou lásku.“

„Na ženy ve svatebních šatech.“

„A na kluky v pubertě, kteří je obdivují.“

Znovu jsme si přitukli a Jake se na mě zadíval o vteřinu déle, než by měl. Pak jediným douškem dopil víno.

Ve svém starém dětském pokoji jsem se převlékla do noční košile s Garfieldem, kterou jsem vytáhla z prádelníku, a rozestlala jsem si postel. Hladký polštář mě přímo vyzýval, abych se na něj položila, a zachumlala se do přikrývky. Sotva jsem si udělala pohodlí, zaklepal na mě Jake.

„Běž pryč!“ křikla jsem na něho. „Už spím.“

Ale on pootevřel dveře a nakoukl dovnitř.

„Jakeu, už je pozdě.“

„Je deset.“

„Jak už jsem řekla.“

„Jenom se chci na něco zeptat,“ zadrmolil a vešel dovnitř. Byl ještě vlhký ze sprchy, měl na sobě kalhoty od pyžama a nic víc. Odvrátila jsem zrak od nahé holé hrudi.

„Co se děje? Já už jsem starší paní a lidé v letech nedokáží pít víno, aniž by byli ospalí.“

„Chtěl jsem se tě zeptat, jestli by sis nezahrála scrabble.“ Zvedl ruku a ukázal mi cestovní balení téhle hry.

Mojí nejoblíbenější. Ze všech věcí zrovna tohle.

„Na scrabble jsem moc unavená,“ zamumlala jsem, ale on přistoupil blíž a usedl na postel. Nebránila jsem mu.

Posadila jsem se. Bylo mi divně. Případala jsem si jako nahá a ke společenské pohodě mi chyběla podprsenka. Přitáhla jsem si deku o něco výš. „Proč jsi to přinesl?“

Povytláhl obočí. „Pro případ, že by sis chtěla zahrát.“

Rezignovaně jsem si povzdechla. Jakeova přítomnost mě okamžitě probrala z dřímoty. „Scrabble hraju strašně ráda.“

„Já taky,“ přiznal a položil krabičku mezi nás. Poblíž klíčních kostí se mu třpytilo několik kapek vody.

„Nedojdeš si pro tričko?“ zeptala jsem se ho.

Podíval se na mě, jako by ho nic takového nenapadlo. „Měl bych?“

„Copak ti není zima?“ Pohlédla jsem na mokré vlasy, které se mu lepily ke krku.

„Ne.“

„Nepřipadáš si jako nahý?“

„Ne.“

Povzdechla jsem si. „Mně je zima a připadám si nahá, jenom se na tebe podívám.“

Svoji upřímností jsem ho přiměla k úsměvu. Zvedl se a odkráčel, a když se zase objevil, měl na sobě tričko s nápisem HARVARD.

„To bylo rychlý,“ poznamenala jsem.

„Nóóó,“ ucedil. „Nechtěl jsem, abys kvůli mně trpěla.“ Na vteřinu se mi zahleděl do očí.

A je to tu zas. Zase se mnou flirtuje. Schválně mě provokuje? Ignorovala jsem ho. „Pěkné tričko,“ řekla jsem nakonec.

„Nechtěl jsem tě zbytečně děsit,“ vysvětloval a poklepal si na hlavu.

„Možná bych z tebe dostala strach,“ připustila jsem, „kdybys na ten Harvard skutečně šel.“

„Já už jsem tam chodil.“

Pochybovačně jsem se na něho ušklíbla.

Navázal se mnou kontakt očima a přikývl. „Vážně. Chodil jsem na Harvard.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ale Duncan studoval Boston College.“

„Pravda.“

„Jak jste spolu mohli na vysoké bydlet na jednom pokoji, když jsi nechodil na stejnou školu?“

Pokrčil rameny. „Bydlel jsem mimo svůj kampus.“

„Ale proč?“

„Asi proto, že jsem Duncanovi slíbil, že budu bydlet s ním. Ale když se na Harvard nedostal...“

„Samozřejmě že se na Harvard nedostal. Místo učení radši hulil trávu.“

„Pravda.“

„Stejně jako ty, když už jsme u toho.“

Zavrtěl hlavou. „Ani ne.“

„Ty jsi nehulil trávu?“ Povytáhla jsem jedno obočí, jako bych říkala: *Lháři*. „Ani bych nespočítala, kolikrát jsem se vrátila domů, ty jsi byl v jeho pokoji a pode dveřmi se valil kouř. Opravdu to byl jenom Duncan?“

Pohodil rameny. „Psal jsem si úkoly.“

„On byl zhulenej, a ty sis psal úkoly?“

„Nejspíš jsem se nešťastnou náhodou trochu zhulil s ním. To víš – pasivní kouření. Ale trvám na tom, že jsem si psal úkoly.“

„Jak ses dostal na Harvard?“

Opět mi věnoval své typické pokrčení rameny. „Zkrátka jsem chytrý. A mám pevnou vůli. A tunelový vidění.“

Podívala jsem se na svoje vylosovaná písmenka.

„Už se mě bojíš?“ zeptal se.

„Nebojím, ale o něco míň, jestli mě chápeš.“

„Bez obav. Budu hrát jako normální člověk.“

„Bezva.“

„Když hrajeme scrabble s Duncanem, netolerujeme slova, která neexistují,“ upozornil mě. „Bereme jenom spisovnou angličtinu. A za každé slovo, které nějak souvisí se sexem, anebo se dá sexuálně interpretovat, si počítáme dvojnásobek bodů.“

Vyprskla jsem smíchy a promnula jsem si oči. „To je bráchovi podobné.“

„Jo, ale tohle pravidlo je vážně super,“ přisvědčil Jake. „Protože díky němu můžeš získat body za styl.“

„Body za styl“ byl jeden z mých oblíbených pojmů. Zamyslela jsem se. „Takže za slovo ‚kopečky‘ bych dostala dvojnásobek?“

„Přesně tak. Výborný příklad. Slovo ‚kopečky‘ je tak úžasné, že by si zasloužilo trojnásobek.“ Naklonil hlavu. „Chceš hrát tímhle způsobem?“

„Přece se nepřipravím o šanci na vítězství, génie.“

„Ty chceš vyhrát?“ zapochyboval.

„Ano!“

„Vyhráváš často?“

„Jistě.“

„To si teda věříš. I proti mému tričku?“

„Absolventi Harvardu nejsou jediní chytrí lidé na světě,“ zprazila jsem ho.

„Chceš se vsadit?“

Významně jsem se na něho podívala.

„Ne, vážně,“ trval na svém. „Chceš se vsadit?“

Rozhlédla jsem se kolem sebe. „O co?“

Z jeho povytaženého obočí jsem vyčetla, že má něco za lubem.

„Třeba...“ spustil, „když vyhraju, tak mi s něčím pomůžeš. A když vyhraješ ty, pomůžu ti já.“

Podezřívavě jsem přimhouřila oči. „S čím?“

Nevinně pokrčil rameny. „S čímkoliv,“ nechal se slyšet. „Každý občas potřebuje s něčím pomoci.“

„Já ne.“

„Vsadím se, že budeš,“ uzemnil mě. „V souvislosti s tou túrou. Někdy během příštích tří týdnů.“

„Co mi hodláš nabídnout?“ dobírala jsem si ho. „Že mě pone- seš?“

„Možná,“ připustil. „Když bude třeba. Anebo ti uvážu uzel, kte- rý neumíš. Pomůžu ti zorientovat mapu. V divočině potřebuješ spoustu dovedností, se kterými ti můžu Helfnout. Vždyť jsi úplný začátečník.“

„Chceš těžit z mé nezkušenosti.“

„Jenom se snažím být užitečný.“

„A s čím bych ti asi tak mohla pomoci já?“

„No,“ ucedil a zhluboka se nadechl, „vlastně –“

„Ať už tě napadlo cokoli,“ skočila jsem mu do řeči, „já to ne- udělám.“

„Chci, abys mě naučila líbat.“

„Cože?“

„Jak mám líbat,“ zopakoval s mírným přikývnutím, jako by to nebyla ta nejpodivnější žádost na světě. „Co se líbání týče, jsem strašná lama. Vážně. Potřebuju pomoc. Spoustu pomoci.“

Hloupost! Takhle pěkný kluk nemůže být beznadějný případ. Celý tenhle nápad je směšný. Nakonec jsem řekla: „Co tě vede k do- mnění, že jsem na takovou výuku dost kvalifikovaná?“

Usmál se na mě. „Prostě to vidím.“

Představila jsem si to. „Nepřipadá v úvahu.“

„Proč ne?“

„Protože je to bláznivý nápad. Takhle se líbat nikdy nenaučíš.“

„Jak se to teda naučíš?“

„Praxí. S člověkem, kterého máš doopravdy rád.“

„Já mám doopravdy rád tebe.“

„Myslela jsem přítelkyni, Jakeu. Už jsi o někdy slyšel o životě v páru?“

„Ale já bych si chtěl natrénovat něco dopředu.“

Začala jsem chápat, o co mu jde. Na vteřinu. Potom přišlo rozhodné: „Ne! Absolutně nepřipadá v úvahu.“

„Ty nechceš?“

„To si piš, že nechci.“

„Potom stačí, abys vyhrála, a nemusíme nic řešit.“

Schválně mě provokuje.

„Vyhráj,“ předhodil mi, „a v příštích třech týdnech, až budeš totálně vyčerpaná a budeš mít všeho plné zuby, postačí, abys zvedla obočí a já hned přiskotačím, abych tě zachránil.“

Pomalu jsem zavrtěla hlavou.

„Jenom pomysli na všechny ty puchýře, které budeš mít! Na mokré ponožky! Bolavá ramena! Představ si, jak budeš po celodenním trmácení do kopce utahaná a jak se ti nebude chtít slézat k bystřině pro vodu.“

Zatímco mluvil, přestala jsem vrtět hlavou. Mozek zůstával ve střehu a bránil mi souhlasit, ale pravdou bylo, že jsem v domku na stromě vysála půl lahve vína, takže nejel na sto procent. Prohlédla jsem si Jakea od hlavy až k patě a byla jsem v pokušení souhlasit. Jestli byl jeho hlavním soupeřem ve scrabblu Duncan..., jak těžké může být ho porazit?“

„Oukej,“ slyšela jsem se říkat. „Tuhle sázku беру. Ale jenom proto, že prohraješ.“

Hádejte, jak to dopadlo. On vyhrál!

A dokonce ani nepodváděl. Zvítězil díky své šikovnosti a sexuální narážkám.

Já jsem získala sedmdesát čtyři bodů za nádherně umístěné „vzdouvání“, ale on mi nakopal zadek s příšernostmi, jako je „zduření“ a „lepení“, nemluvě o úděsném slově „baňatý“. Trojnásobně mě převálcoval.

„Odveta, nebo nic,“ vyzvala jsem ho, ale on zvedl paže nad hlavu, protáhl se a zívá.

„Je pozdě,“ oznámil mi.

Podívala jsem se na něho. „Vždyť není ani jedenáct.“

„Málem jsi to zalomila v deset.“

„A kdybych to udělala, nebyla bych v téhle kaši.“

Naskládal všechna písmenka do krabice a položil ji na noční stolek. Naklonil se ke mně blíž. „Sázka je sázka.“

Pravda je, že mu to hrozně moc slušelo a já jsem nechápala, jak je možné, že jsem si toho nikdy nevšimla. Tmavé vlnité vlasy. Hnědé štěněcí oči. Kypré a napůl dětské rty. Rovné bílé zuby, které se teprve nedávno zbavily rovnátek. Ne že by pokušení nebylo velké. Kdybych vypnula tu část svého mozku, která mi připomínala, že tohle velké dítě mám před očima od jeho šestnácti, musela bych konstatovat, že je to kusan.

Nakláněl se ke mně a já se nehýbala. Jeho obličej se ocitl jen pár centimetrů od mého a já si všimla, jak se zahleděl na moje rty.

Tohle je přece šílené! Co to provádíme? Měla bych si s ním promluvit jako velká sestra. Položila jsem mu dlaň na tvář. „Dobře,“ řekla jsem spíš pro sebe než pro něho. „Souhlasím čistě ze vzdělávacích důvodů.“

Přikývl a přistoupil na podmínky.

„A mimochodem – Duncanovi ani slovo!“ dodala jsem a pro větší důraz jsem ho píchla prstem do hrudi. „Nikdy!“

„Platí.“

Znovu se ke mně naklonil, ale já jsem pořád měla ruku na jeho tváři a zastavila ho. „Kdo koho líbá?“ zeptala jsem se.

„Hraješ o čas.“

„Nehraju.“

„Jestli se mě snažíš mučit, tak máš několik let zpoždění.“

„Chci to udělat správně.“

„Tak já políbím tebe, jo?“ Zvedl ruku, položil mi ji zezadu na krk a prsty zabořil do vlasů. Ale pak mi na vteřinu pohlédl do očí a zaváhal. Vteřina uplynula a potom druhá. Přísahám, že zadržoval dech. Zarazil se na dost dlouho, abych si začala lámat hlavu, jestli zbaběle nevycouvá. A v té chvíli jsem si uvědomila, že by mě to mrzelo.

„Takže někdy v tomhle týdnu?“ prohodila jsem dřív, než ztratí nervy.